

[Ole Henriksen]

på arbejdsmarkedet altså finde ud af, ligesom de nu kommer til at finde ud af, hvordan man vil sætte noget nyt i gang, hvis man kan komme til det.

Ministeren må da indrømme, at man giver lønmodtagersiden et tempotab fra starten i disse forhandlinger, som først skal indhentes, inden de overhovedet kan få noget reguleret ind, f.eks. et lavtlønsværn og andre former for reguleringer. Det er altså en ejendommelig måde, man visker tavlen ren på, at give lønmodtagerorganisationerne et handicap fra starten af. Lad dem dog forhandle deres reguleringsordninger selv, så kan de sælge dyrtidsordningen, som der har været tale om at de ville, men nu har de slet ikke noget at sælge. Det er det, der er problemet for lønmodtagerorganisationerne.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan da godt forstå, at hr. Svend Auken har svært ved rigtig at erkende, at det bl.a. er, fordi LO og FTF har bedt om en hurtig stillingtagen, at vi giver resultatet. Det er ikke desto mindre tilfældet. Jeg er heller ikke sikker på, at de to organisationer i dag er så frygtelig glade for, at de har gjort det, men altså, de har gjort det. De har ikke bedt om det forslag, men de har bedt om en stillingtagen, og det har de altså fået.

Hr. Svend Auken henviser til ILO-notatet fra marts. Det notat kender jeg selvfølgelig også. Jeg kendte det også, inden jeg fremsatte mit lovforslag. Nu kan man jo bruge mange forskellige ord om det, der står som anbefalinger.

Vi har fortolket de ord, og så har vi selvfølgelig, forinden vi fremsatte vores forslag, undersøgt, om det er i orden. Det undersøger vi hos os selv. Det er nemlig os, der vurderer, om vi er i stand til at overholde konventionerne, og vi vurderer, at det, vi gør her, er i overensstemmelse med konventionerne. Hvis der er nogen, der er uenige, så kan de indklage os for ILO, og så må vi dér lade sagen gå sin gang. Det tager jeg med sindsro. Jeg glæder mig i øvrigt til ILO-konferencen i Genève i juni. Jeg har ikke noget imod at rejse til den type internationale arrangementer, skal jeg hilse og sige.

Så spørger hr. Svend Auken, om vi i forbindelse med afindeksering vil afskaffe indekseringen af skattegrundlaget. Ja men jeg

synes ikke, hr. Svend Auken henviser til noget, der står i lovforslaget eller i den tilhørende tale. Der står ikke noget om, at vi generelt vil en afindeksering. Det, der står, er, at vi vil have et lavinflationssamfund, et prisstabil samfund, og derfor har vi taget fat på tre emneområder, som har noget med inflation og prisdannelse at gøre. Det er det, vi har beskæftiget os med, det ene af dem i form af konkrete lovforslag, de to andre i form af bebudelse af lovforslag til efteråret. Men det er altså ikke under en overskrift, der hedder »afindeksering«. Overskriften er »prisstabil lavinflationssamfund«, og det er noget helt andet end en afindeksering af økonomien generelt. Hvis hr. Svend Auken vil have anskuelserundervisning i det, kan han f.eks. studere forholdene i nogle af de lande, der er baseret på indeksøkonomi, hvad vi jo slet ikke er i Danmark. Det er altså de tre emneområder, vi har beskæftiget os med, intet andet.

Jeg har også forstået, at Dansk Arbejdsgiverforening vil trække sig ud af Bonnerupudvalget, hvis det trods alt går sådan, at lønmodtagerne fastholder, at de vil trække sig ud. Det synes jeg er en meget fornuftig og hensigtsmæssig beslutning i så tilfælde. Det vil ikke være særlig hensigtsmæssigt at sidde med én af arbejdsmarkedets parter i udvalget, så jeg vil hilse DAs beslutning med glæde. Men jeg vil forinden gøre mig alle mulige anstrengelser af hensyn til lønmodtagerinteresser og af hensyn til samfundssinteresser for, at lønmodtagerrepræsentanterne bliver i udvalget, og at de dér samarbejder med Dansk Arbejdsgiverforening om et fornuftigt resultat.

Jeg vil gerne om spørgsmålet om at strø sukker ud sige, at jeg tror ikke det fjerneste på, at jeg kan bedrage arbejdsmarkedets parter ved at strø sukker ud. Nej, det, man kan, er ved igen og igen i konkrete sager, f.eks. når man skal diskutere asbest, at stå på de interesser, arbejdsmarkedets parter, bl.a. LO, har, for at få lov til at vurdere sagerne i arbejdsmiljørådet og være med til at træffe bestemmelse. Hvis man igen og igen systematisk viser respekt for arbejdsmarkedets parter og viser vilje til at gennemføre de resultater, de står sammen om, så er det i og for sig ligegyldigt, hvem der kalder det sukkermad, og hvem der kalder det alt muligt andet. Det er for arbejdsmarkedets parter resultaterne,